

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου τρίτη,
νυράβαλα 'στὴν Κρήτη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Τριανταδύο σὺν ἑξακόσα,
ποικίλη δρᾶσις φρενιτιῶσα.

Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ τὸ λένε γιὰ τελειωτικό.

Λοιπὸν ἡ Διακοίνωσις ἐκεῖνη
τοῦ Πατισᾶχ μπαμπούλας θὰ τοῦ γίνη.
'Αγρίεψαν Ἑγγλέζοι, Γάλλοι, Ρῶσσοι,
κι' ἄλλοίμονο 'στὸν φίλο τὸν Σουλτάνο,
τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης θὰ τελειώσῃ,
τῷ πε κι' ὁ Φέλιξ-Φῶρ 'στὸν Καραπάνο.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

— Εἶδα καθὼς τὸν Ἰακώβ, καῦμένη μπεχλιθάνη,
ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἕως 'στὴ γῇ νὰ φθάνη,
ἀνέδοκατεβαίνανε πολεμιστῶν συνάφια,
μὲλλοντος Ἀρχάγγελοι, πνιγμένοι 'στὰ χρυσάφια,
ἦτο πολὺ τὸ κόρδωμα τῆς εὐκλεοῦς χορείας
ἕνας 'στὸν ἄλλον ἔδινε βραβεῖο τῆς ἀνδρείας.

Τί χρυσᾶ, τί ματιαῖς καὶ τί σῶμα,
ποῦ μὲ πᾶσι κι' ἐμὲ ριπιτί,
καὶ πρηγὴς κάνω μάτσι τὸ χῶμα,
ποῦ τὸ θεῖο των πόδι πατεῖ.

Παρελαύνετε πάλιν ἐμπρὸς μου
μὲ τὸ τόσο χρυσὸ νταΐλκι,
καὶ φοβέρα γενήτε τοῦ κόσμου
καὶ πατεῖτε τὸ κάθε σκουληκι.

— γιὰ στρατηγοὺς καινούριους ἄκουσα πολλὴ κουθέντα
εἶδα φοβερόν Ναυμάχον παμψηφεί στεφανωθέντα
ὁρμίζει τοὺς κατηγοροὺς σοβαρὰ νὰ καταγγέλῃ
τὰς νέας κεφαλὰς των ἐπὶ πίνακος νὰ θέλῃ.

— εἶπα μόνος «ἔρι πάλι 'στῆς Ἀττάλειας τὰ νερά...
Ναυμάχος καταγγέλλει... τί χαρά μας, τί χαρά.

Ἔρι μὲς 'στὴ φυλακὴ
ὅλ' οἱ μὴ πειθαρχικοί,
ποῦ δὲν τοῦκαναν μετάνοια
καὶ δὲν τοῦδωσαν στεφάνια.

Ἔρι μὲς 'στὴν εὐτυχία
καὶ 'στὸ τόσο μας καμάρι,
ν' ἀκουσθῇ κι' ἡ πειθαρχία
καὶ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

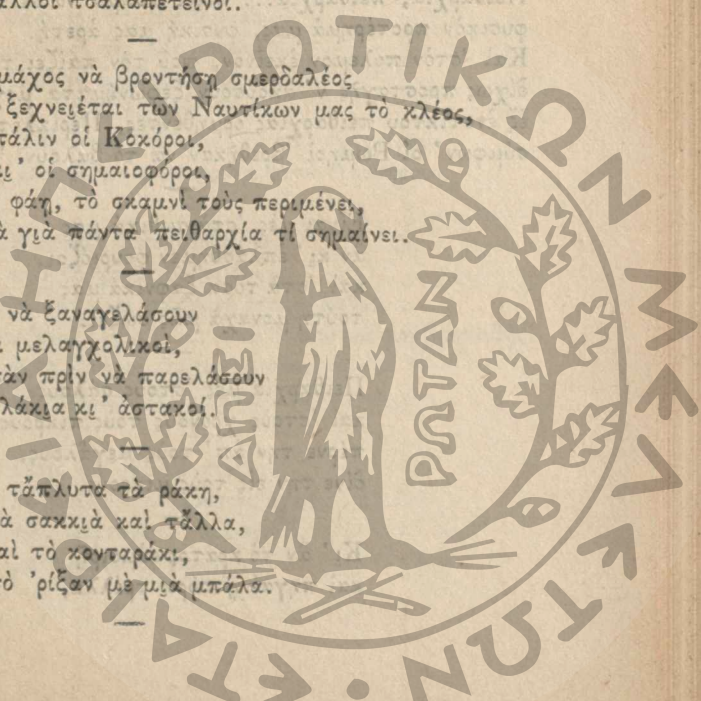
Ἔρι δίκαις σὰν καὶ πρῶτα
πρὶ καλαῖς καὶ πρὶ μεγάλαις,
ἔρι γὰ φλομώσουν χνῶτα
τῶν Ναυτοδικῶν τῆς σάλαις.

Ἔρι κλέη περασμένα,
ἔρι χρόνοι μας κλεινοί,
καὶ κοκόρια μαδημένα
κι' ἄλλοι τσαλαπετεινοί.

Ἔρι πάλιν ὁ Ναυμάχος νὰ βροντήσῃ σμερδαλέος
κι' εὐκόλα νὰ μὴν ξεχνεῖται τῶν Ναυτῶν μας τὸ κλέος,
ἔρι πάλιν οἱ Κοκόροι,
ἔρι κι' οἱ σημαιοφόροι,
μαῦρο φίδι θὰ τοὺς φάῃ, τὸ σκαμνὶ τοὺς περιμένει,
νὰ τοὺς μάθουν μιὰ γιὰ πάντα πειθαρχία τί σημαίνει.

Ἔρι νὰ ξαναγελάσουν
τόσοι μελαγχολικοί,
καὶ σὰν πρὶν νὰ παρελάσουν
δαμαλάκια κι' ἄστακοί.

Ἔρι τὰ πλυτὰ τὰ ράκη,
ἔρι τὰ σακκιά καὶ τὰλλα,
ἔρι καὶ τὸ κονταράκι,
ποῦ τὸ 'ρίζαν μὲ μιὰ υπάλα.

Έρι πάλιν ἐδῶ πέρα
ὁ καθὲς νὰ πειθαρχῇ,
καὶ νὰ πέφτῃ νύκτα 'μέρα
καταγγελίων βροχή.

Έρι πάντα νὰ βαρῆς,
ἐρι νὰ κατηγορῶ,
ἐρι νὰ κατηγορῆς,
νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

Έρι, Περικλῆ κουτάβι,
καὶ σὺ τώρα πένα πάρε,
καὶ λαμπόρο λαμποράβι
λαμποράτουμ λαμποράρε.

Έρι πάλι ξαφνικό,
μωρὲ γειά σου, Ναυτικό,
ἐργασία, Περικλέτο, γιὰ τὴν δόξα τὴν νεκρῇ,
τοὺς μικροὺς κτυποῦν μεγάλοι, τοὺς μεγάλους οἱ μικροί,
κι' ὅλας τὰς καταγγελίας τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων,
ποῦ γεννοῦν ἐντέρων σάλον,
κι' ἄλλας δίκας ἐρι πάλι θὰ μᾶς βγάλουν σοβαράς,
πνεῦμα τὰς κινεῖ καὶ μόνον πειθαρχίας ἱερεῖς.

Ὁ Ναυμάχος καταγγέλλει,
τώρα πιά θὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ἄλλα στέφανα θὰ θέλῃ
γιατί τὸν ἀνὰ τοῦ φθάνει.

Με τὸ μέρος του πηγαίνω χαιρετῶντας τὴν Πατρίδα,
καὶ φωνάζω 'στὴν μαρίδα :
« ἔλα τώρα 'στὸ σκαμνὶ
μαζωμένη καὶ σεμνὴ,
τὰ λουριά σου νὰ μαζέψουν
καὶ με δίκαις νὰ σὲ ρέψουν ».

Εἶδα 'στὸν κόσμον συμφοραῖς, εἶδα κακὸ καὶ χάρι,
μὰ πειθαρχία σὰν κι' ἐδῶ 'στὸν κόσμον δὲν εἶδ', ἄλλη.
Τὴν πειθαρχία κι' εἰς ἐμὲ τὴν βλέπω καὶ 'στοὺς ἄλλους,
μὰ 'στοὺς τρανοὺς καλλίτερη καὶ παστρικὴ τὴν 'βρήκα,
κι' ἐγὼ 'παινεῦν τοὺς μικροὺς, μὰ πάω 'στοὺς μεγάλους,
μικρὸ καράβι 'παίνευε, μεγάλο καθβαλικά.

Πειθαρχία, πειθαρχία... ποῖος τολμᾷ νὰ σὲ πατῇ ;
φυσικὸν προτέρημά μας, φυσικὴ μας ἀρετὴ.
Καὶ 'στὸν πόλεμον ἐκείνον, ποῦ τὸν παίζει τὸργανέτο,
δίχως προσταγῆς ν' ἀκούσουν ξεφωνήματα μεγάλα,
ἐξ ἐνστίκτου πειθαρχίας ὀρμηθέντες, Περικλέτο,
σύμφων' οἱ Ρωμηοὶ 'βρεθῆκαν νὰ τὸ βάλουν 'στὴν φευγάλα.

Εἶναι μὲς 'στὰ σωθικά μας
ἂν κι' ἐπλάσθημεν φουριζοί,
καὶ 'στὰ τόσα ξαφνικά μας
τούτῃ μοναχὰ μᾶς σώζει.

Πειθαρχία μὲς 'στοὺς σάλους
καὶ 'στοὺς χρόνους τοὺς πικροὺς,
πέρνε τὴν ἀπ' τοὺς μεγάλους,
δίνε τὴν εἰς τοὺς μικροὺς.

Κι' ἂν τὸ κράτος εὐμοιρῇ
καὶ πηγαίνῃ τώρα τρέλλα,

πειθαρχία πλημμυρεῖ
κι' ἀνοίξε βροχῆς θυπέλα.
Βρέχει βρέχει πειθαρχία, καταστράπτει καὶ βροντᾷ,
καὶ μουσκεύουν ἀπὸ τούτῃ τὰ μεγάλα τρικαντά.

Κι' ἀνθρώπους ἔβλεπα τῆς διανοίας
ἐμπρὸς 'στὸν λείοντα τῆς Χαιρωνείας
νὰ τὸν κυττάζουν καὶ νὰ τὸν κλαῖνε
καὶ περὶ τούτου πολλὰ νὰ λένε.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα : « μὴ συζητεῖτε
γι' ἀναστηλώσεις καὶ βάθρα νέα,
κι' ἀφήσετε τὸν ἐκεῖ νὰ κείται
τὸν συντριμμένον τὸν Χαιρωνέα. »

« Μπροστὰ 'στὸν λείοντα τῆς Χαιρωνείας
βάλτε τὸν λείοντα τῆς Κορδονίας,
καὶ 'στὴ Χαιρωνεία γιὰ κόντρα φάτσα
βάλτε τὴν Λάρισσα καὶ τὴν Ταράντα. »

Κι' ἄκουσα γύρω βρυχηθμοὺς σημερινῶν λεόντων
ἀστραπηδὸν φευγόντων,
ὅποταν βλέπωντας καὶ σὲ με Στρατηγοῦ κασκέτο
κάτι ζοχάδες ἔβγαλα, καύμενε Περικλέτο.

Κι' ἐγὼ, ποῦ μὲς 'στὰ σπλάγγνα μου πολέμου λαῖμα
κι' εἶχα μονάχη σκέψι μου κι' εἶχα μονάχο πόθο
τὴν ράτσα τὴν Ρωμαϊκὴ νὰ φέρω μὲς 'στὸν Βόσπη,
κατήντησα τὴν σήμερον νὰ πίνω λιναρόσπορο.

Π. —

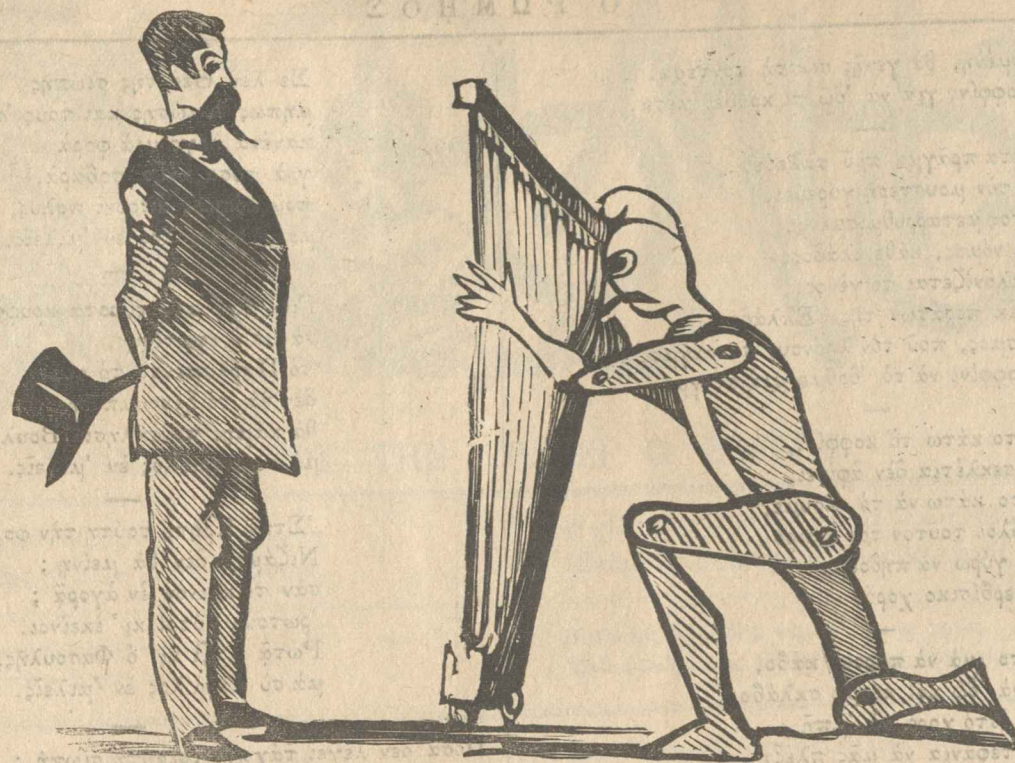
Έποχῇ, ποῦ σιωπᾷ
καὶ τὸ στόμα λιμαδάρου,
ἐποχῇ λιναροσπόρου
καὶ μολόχας καὶ λαπαῖ.

Έποχῇ χωρὶς μαράζι,
ἐποχῇ ποῦ σ' ἀναγκάζει
'στὸν Ρωμηῶν τὸ περιθώρι
λιναρόσπορο νὰ σπέρνῃς,
ἐποχῇ, ποῦ καὶ τὴν Πόλιν
νὰ σοῦ δίνουν δὲν τὴν πέρνεις.

Καὶ 'στοὺς ἄλλους τοὺς μελεάδες
'βγήκανε κι' οἱ καρεκλάδες,
καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν Τόμαν καὶ γιὰ τὴν καὶ πῶς 'ρωτῶν
κύττα τῆς ἐφημερίδας γιὰ νὰ μάθῃς τί ζητοῦν.

Μαζευτήκανε πολλοὶ
κι' ἡ Ρωμῆὰ Δικαιοσύνη
'κόντεψε, βρε Φασουλῇ,
καρεκλάδικο νὰ γίνῃ.

Κι' ὁ Ραδάμανθος ὁ Τόμαν μὲς 'στὸν τόσο σαματῶ
τέτοια λείει χωρατὰ :
« Μ' ἐπνίξε δουλειὰ μεγάλη,
ποῦ δὲν μοῦμινε κεφάλι,
κι' οὔτε πάω σιταρήθραις σὰν καὶ πρίν νὰ κυνηγῶ...
προσφιλεῖς μου καρεκλάδες,
νὰ μὴν εἰσθε φωνακλάδες,
κι' εἰμαι καρεκλᾶς κι' ἐγώ. »

Ένα γράμμα βουλευμένο με Βασιλικὴ κορῶνα
μὲ παραγγελιὰ μοῦ δίνει
'γρήγορα νὰ διορθώσω τὴν σπασμένη τὴν πολτρώνα,
ποῦ τὴν λὲν Δικαιοσύνη. »

Καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο πηγαίνω νὰ 'ρωτήσω
τί σκέπτεται νὰ κάνῃ,
μεταρρυθμίσεις, ἀδελφε, μοῦ λένε 'μπρὸς καὶ 'πίσω,
δουλειὰ ποῦ δὲν προφθάνει.

Ἀνοίξετέ μου νὰ τὸν 'δῶ,
δὲν εὐκαιρεῖ, δὲν εἶν' ἐδῶ,
ἀνοίξετέ μου, βρε παιδιὰ,
σκαμὸς, μὴ βγάλῃς τσιμουδιά,
κι' ἀπέξω στέκω, Φασουλῇ,
κι' ἡ γλῶσσα μου παραλαλεῖ :

« Ἦθελα νὰ λθῶ τὸ βράδυ γιὰ νὰ σ' εἰρῶ μοναχὸ,
μ' ἐπιασε φιλὴ βροχούλα, κι' εἶπα μήπως καὶ βραχῶ.
'Υπουργέ λογῶν πρώτων,
τῆς Παιδείας καὶ τῶν φώτων,
δός μου γνῶσι καὶ βιβλία
νὰ πηγαίνω 'στὰ Σχολεῖα,
νὰ μαθαίνω γράμματα
κι' ἄλλα τέτοια πράγματα. »

Τέτοια κι' ἄλλα τσαμπουνῶ
κι' ἀπ' ἐκεῖ δὲν τὸ κουνῶ,
καὶ δασκάλαις καὶ δασκάλοι μ' ἐτριγύριζαν χαχοί
κι' ἄλλοι μύσται τῆς Παιδείας καὶ πεινῶντες ὁδοιπόροι,
ὅταν εἶδα νάβῃ μπράτσος μὲ τὸν 'Υπουργὸ μαζὶ
μὲ φᾶμ ντὲ λὲτρ ἀρχαία, τοῦ Διὸς ἡ θεία κόρη.

« Πῆγα καὶ σ' ἄλλους 'Υπουργοὺς γιὰ νὰ μοῦ 'ποῦν χαμπάρια,
μὰ μ' ἔδωξαν ἀλύπητα σὰν μούργο καραβιοῦ, »

γιατί θ' ἀρχίσουν τὰ σκυλιὰ νὰ βάζουν 'στὴν ἀγγάρεια
κι' οὔτε τοὺς μένει μὴ στιγμὴ νὰ κάνουν ἰντερβιού.

Ὅθεν τώρα, Φασουλῇ,
χαλασμένη κεφαλῇ,
γύρνα τὴν ζυλένια ράχη
γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάχι. »

Ζαήμης ὁ μουστακαλῆς
κι' ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς.

Φασ. — Τραγουδῶ τὸν κύρ Ζαήμη, τὸν Ρωμηῶν τὸν Ἄρπο-
μὲ μὲν ἄρπα μου παλῆ, [κράτη,
ὅπως κι' ὁ Δαυὶδ ἐκείνος 'τραγουδοῦσε 'στὸ Παλάτι
τοῦ Σαοὺλ τοῦ Βασιλῆα.

Οἱ στροὺς ἄμα προκαλεῖ,
κι' ἐπὶ σὲ, μουστακαλῇ,
ἐλαχὲν ὁ μέγας κληρὸς
νὰ φανῇς εἰρήνης ἡρώς,
νὰ κλωσῇς βελτιώσεις ἀληθεῖς ἐκ τοῦ προχείρου
καὶ νὰ παῖξῃς ἕνα ρόλον μεταρρυθμιστοῦ Λουθήρου.

Κύτταξε μεταρρυθμίσεις,
ποῦ τὸ γένος θὰ τιμῇται.
Εὐχολοῦ δὲν τὴν τυχαίνει τέτοιαν ἐποχὴ καθὲς...
μὲνός θὰ τῆς γάνῃς δλαῖς ; ... μπα ! ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇς.
Κύρ Ζαήμη, σὲ καλὸ σοῦ,
θὰ γανώσῃς τὸ μισθό σου.

Ποιὸ τὸ νέο τὸ πιπίνι,
τὸ βουδὸ, τὸ μουστακάτο,
ποῦ φορτᾶνται κεφῆνι
μεταρρυθμίσι γεμάτο ;

Ψωροκόστενα καυμένη, θά γενῆς σωστή κοντέσα. . .
βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι γιὰ νὰ 'δῶ τί κρύβει μέσα.

Κύττα πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καὶ τὸν μουστερῆ γυρεύει.
Νάτος μεταρρυθμισμένος
κάθε νόμος, κάθε κλάδος,
συγκλονίζεται τὸ γένος,
κι' ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος
ἀλαλάζει τόσοσ κόσμος, ποῦ τὸν ληόνουν στεναγμοί :
«βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι νὰ τὸ 'δοῦμε μιὰ στιγμή».

Βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι,
ποῦ σεκλέτια δὲν ἀφίνει,
βάλτο κάτω νὰ τὸ 'δοῦμε,
κι' ὅλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
γύρω γύρω νὰ πηδοῦμε
μὲ Δερβίσιχο χορό.

Βάλτο γιὰ νὰ πάρουν κάθο,
καὶ νὰ 'δῶ καὶ κόσμος σκλάβο
μέσα 'στὸ χορὸ νὰ 'μπῇ
καὶ στεφάνια νὰ μᾶς πλέξῃ
μάσσαλα καὶ γιαραμπι,
τερερεμ, ἄμάν κι' ἄς φέξῃ.

Νὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν
τῶν παρόντων μας καιρῶν.
Καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο,
ποῦ τὰ 'τιάσαμε 'στὸ βρόχι,
τᾶδα 'στὸ κοφφίνι τοῦτο
κι' ἄς τὸ χαίρεται ποῦ τῷχει.

Βάρδα νᾶμπη 'στὴ Βουλὴ
γιὰ ν' ἀκούσῃ κάθε στάνη
πόσα 'βρίσκει, πόσα κάνει
κι' ἕνας ὅπου δὲν 'μιλεῖ.

Βάρδα νᾶμπη μὲ τὸ πάσο
νὰ ξεστραβωθοῦν στραβά,
καὶ τὴν ἄρπα μου νὰ σπάσω
καὶ νὰ σκουζῶ παλαβά :
«Ἐλελεῦ, σωτήρες φίνοι,
τὸ κοφφίνι, τὸ κοφφίνι.»

Ἕνας τοὺς πάντας κυβερνῶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ μόνος,
μὰ κράτη ν' ἀριθμῇ πολλὰ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
σὺ τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ κυβερνᾷς ἐμφρόνως
κι' ὁ Παλαβιώτης τὸν νομὸν τῆς εὐτυχούς Ἡλείας.

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, κι' ἐκεῖνοι ποῦ πεινᾶνε,
κάθε ληστοφυγόδικοι κι' ἕνα κουβέρνο νᾶναι.
Μόνον ὑγεία νᾶχωμε καὶ τῶν ἐλέγχων πλούτη
καὶ τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἄς κυβερνοῦν καὶ τοῦτοι.

Ὁ Φασουλῆς ποῦ δὲν γελᾷ
πέρνει τὴν νότα πλὸ ἧψηλά.

Ποῖος αὐτὸς ποῦ προχωρεῖ
μὲ τόσην δράσεως ὁρμήν ;
ὁ προσφιλὴς Βενιαμίν
τοῦ Στρατηλάτου Θεοδωρῆ.

Σὲ λὲν Θεὸ τῆς σιωπῆς
μήπως θυμώσης καὶ τοὺς 'πῆς
κανένα λόγο μιὰ φορὰ
γιὰ τόσα κάζα σοβαρά,
ποῦ κόσμος ἀπορεῖ πολλὸς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Γιὰ 'πὲς μου τίποτα κρυφὸ
νὰ μὲ διαφωτίσῃς,
τὸ Παρλαμέντο τὸ σοφὸ
δὲν θὰ τὸ ξεκουμπίσῃς ;
θὰ κάμῃς πρόσκλησιν Βουλῆς ;
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Ἐστὴν Κρήτη τοῦτη τὴν φορὰ
Νιζάμης δὲν θὰ μείνῃ ;
σὰν τί καινὸν ἐν ἀγορᾷ ;
ῥωτοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.
Ρωτᾷ μαζὶ κι' ὁ Φασουλῆς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Πόσα δὲν λέγει τάχατε τοιαύτη σιωπῇ ;
ὅλοι τὰ παραξέρομε κι' αὐτὸς ἂν δὲν τὰ 'πῇ.
'Μίλα μου μ' ἕνα κίνημα, μίλα μου μ' ἕνα σχῆμα,
ὡς εἶδος παντομίμα,
'μίλα μου μὲ τὸ νόημα, 'μίλα μου μὲ τὸ μάτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ νοήματα θὰ καταλάβω κάτι.

Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ ποῦναι 'μιλιὰ καὶ λείει ;
ρήτορες ἄς τὴν ἔχουνε τῆς λίμας ἀγελαῖοι.
Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ
σὰν βλέπω μπόλικη δουλειά ;
Τι μ' ὠφελοῦν ρητορικαῖς καὶ λόγια ψωραλέα
σὰν βλέπω μεταρρυθμισι μὲ περικεφαλέα ;

Τὰ τώρα καὶ τὰ μέλλοντα τόσο τὰ βλέπεις ρόδινα,
ποῦ ξεφουρνίζεις, καθὼς λὲν, διορισμῶν σωροὺς,
τὰ τρόπαιά σου σιγῆλὰ κι' εἰρηνικὰ κι' ἀνώδυνα,
κι' ὄχι καθὼς τοῦ Θεοῦ σου τοῦ πολεμοχαροῦς.

Ὡ σὺ, ποτάμι σιγανὸ, ποῦ δὲν σ' ἀκούν κι' οἱ φίλοι,
γοήτευε μὲ τὴν σιγὴν αὐτὴ μιὰ μικρὰ μεγάλη,
κι' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ διὰ σὲ τὸν ἄλλον ἀνοίγουν τόσον λάλα.

Συγχαρητήριοιον θερμὸν εἰς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Τοῦ Κανελλίδου τῶν «Καιρῶν» τοῦ σφίγγομε τὸ χεῖρ
κι' ἐλάτε βράδονα τοῦ καφφέ καὶ τῆς γλυκοκουβέντας,
ἀπὸ καρδίας κι' ὁ «Ρωμῆς» τὸν Πέτρο τὸν συγχαίρει,
ποῦ τέλος πάντων ἐγίνε κι' αὐτὸς ἀπαλλαγέντας.

Τὸν «Ἀνθρωπον», τὸ σύγγραμμα τὸ τοῦ Φιλαδελφείου,
σπουδαίου συγγραφέως,
ποῦ τόσον κρότον ἔκαμε καὶ 'στὴν Ἑλληνικὴν,
ὁ Μπόβιο μετέφρασεν εἰς τὴν Ἰταλικήν,
καὶ τοῦτο τὸν συγγραφέα κατ' ἐξοχὴν τιμᾷ,
διὸ συγχαρητήρια τοῦ στέλλομεν θερμά.

Ἀναγγέλλομεν πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων
τὸ Κατάστημα τὸ πλὴρες φιλικῶν εἰδῶν ποικίλων
τοῦ Βασίλη Παπαγιάννη καὶ τοῦ Νίκου τοῦ Σουρῆ,
ὅπου χάσκων κόσμος στέκει κι' ἀπορῶν τὸ θεωρεῖ.
Ἐκεῖ φτάνει ποῦ θαυμάζει, ἐκεῖ πρᾶγμα διαλεκτὸ,
ὁρμός, βυαγγελιστρίας, ἀριθμὸς δεκαοκτώ.